

דברי תורה

ושיחות קודש

פרשת מקץ תשפ"ב

תוכן העניינים

- ליל ש"ק מקץ תשפ"א
- סעודה שלישית מקץ תשפ"א
- קידושא רבה וישב תשפ"ב
- סעודה שלישית וישב תשפ"ב
- אחר הבדלה מוצש"ק וישב תשפ"ב/ הרה"ק רבי ישראל מהוסיאטיץ זי"ע

ואלה יעמדו על הברכה אשר נשאו
לבם לסייע בהפצת המעיינות

הרה"ח ר' מענדל פיינצייג שליט"א – מונסי
לע"נ זקינו ר' שלמה ב"ר מנחם מענדל הכהן
פיינצייג

גלב"ע ל' בכסלו

ולע"נ אביו ר' יעקב ב"ר שלמה ז"ל

הרה"ח ר' דוד דואיק שליט"א – בארא פארק

לרגל נישואי הבן החתן מאיר הי"ו

הרה"ח ר' מעביל תאומים שליט"א – לייקוואד

(נכד הרה"ח ר' לייבוש בויס ז"ל)

לרגל הולדת הנכד

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאו רחוב חזון איש 76

ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א

ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקי 10 Maple ter.

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

052-762-8803

Y0527628803@gmail.com

ליל שבת קודש פרשת מקץ תשפ"א – בארא פארק

שהחיינו, שהרי אדם מת רק פעם אחת... ענה לו רבי משה מיכל: הלא אין מברכים שהחיינו על פרי האדמה. (יש לדייק, שמעיקר הדין מברכין, אך בד"כ ירקות מצוין כל השנה.)

*

וישאל להם לשלום, ויאמר השלום אביכם הזקן אשר אמרתם, העודנו חי, ויאמרו, שלום לעבדך לאבינו, עודנו חי וגו' (מג, כז) ובאזה"ח הק' הקשה איך שייך לשאול השלום לו, קודם שאלת העודנו חי, וכן בתשובות האחים קשה, שאמרו שלום וגו' ורק אח"כ ענו, עודנו חי.

ומיישב, שלא נתכווין בשאילתו אם הוא עודנו חי גרידא, אלא האם הוא עדיין מלא חיות אחר כל מה שעבר עליו, וזה מה שהשיבו, עודנו חי, שנתכוונו לומר, שהוא עם 'חיות' כמו שהיה בעבר.

לולב בגימטריא חיים, ולולב היבש פסול, כנדרש מהפסוק לא המתים

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר. הגאון רבי משה מיכל מביאלא שהסתופף בלובלין ופשיסחא ואח"כ היה מגדולי חסידיו קאצק, פירש את הפסוק כך, ויהי מקץ, הפי' כשבא הקץ על האדם, שנתיים ימים, ומגיע לשנים האחרונות שלו ומתבונן במעשיו, 'פרעה' הוא לשון התגלות, אז נתגלה, 'חולם' שכל העולם הזה כולו 'חלום', והנה עומד על היאור, הפירוש הוא שעומד עדיין על שפת הנהר שלא עשה עדיין כלום בעולם.

ר' משה מיכל היה גם נגיד ועשיר ופירנס שנים רבות את צרכי ביתו של הרבי מקאצק, כ"ק אזמו"ר זצללה"ה סיפר שקודם פטירתו נכנסו אצלו החסידים, ורבי משה מיכל עצמו היה שרוי בשמחה גדולה וציווה להביא יי"ש, והיה שם פרייליך, עד שאחד החסידים בראותו את שמחתו, אמר לו בצחות, אולי היה מן הנכון גם לברך

יהללו י-ה, כי מה שיבש אינו נקרא חי, וזהו שאצל חסידים היה נזהרים עד מאד להיות בכל עת עם חיות דקדושה, וכמו שדרש בשל"ה הק' (פר' אחרי) על הפסוק וחי בהם, שיעשה האדם מעשיו בחיות נמרץ, על דרך שפירש רש"י (ברכות נ, א), על ענין עשרה דברים שנאמרו בכוס של ברכה, ואחד מהם חי, ופירש רש"י ז"ל פרישק"א בלע"ז. שרומז שיעשה הכל עם פרישקייט.

*

השפתי צדיק (היה איש קדוש ביותר נכדו של החידושי הרי"ם, וכן התחתן עם נכדת החידושי הרי"ם, אחותו של בעל השפת אמת, נמצא שהיה גם בן דודו וגם גיסו של השפת אמת, הוא כתב צוואות נפלאות, שאינם סתם צוואה אלא קונטרס שלם עם הרבה הדרכות חשובות בעבודת ה', ומציין שם בתוך הדברים שכל מה שקיבל על עצמו אדמורו"ת הוא כיון ששמע הרבה מוקינו ומגיסו, ולכן הסכים להפצרת חסידיו להעביר להם תורת רבותיו, ומתאונן שבסוף ראה שנכנס להרבה ענינים בהם לא רצה מלכתחילה, ועל כן צוה לבניו שלא ימשיכו

באדמורו"ת אלא אם כן יגלה להם כן אחר פטירתו) מביא בספרו (פר' מקץ) דבר נפלא שאיתא במדרש (צ, ג) עה"פ ויאמר ויסר פרעה וגו' א"ר שמעון בן גמליאל יוסף משלו נתנו לו, היינו שבכל אבר שלא נכשל בעבירה קיבל שכר בנפרד, פיו קיבל ועל פיך ישק כל עמי, גופו שלא נגע בעבירה וילבש אותו בגדי שש, צוארו שלא הרכין לעבירה, וישם רביד הזהב על צוארו, וכו' עיי"ש, והקשה השפתי צדיק למה לא חשב המדרש כלל את העינים שלא זנו מעבירה, שכן מסר נפשו על עיניו, שהניחה אותה מרשעת כלי ברזל תחת צווארו שיכרח להביט בה, וסבל הדקירה מהברזל, ומתריך, שכל הדברים הללו שחשב המדרש הם דברים שקיבל שכר רק לו עצמו, כגון שקיבל בגדי שש, או מרכבה, אבל על העינים קיבל שכר לדורות, שמשכן שילה היה בחלקו ששם היה מותר לאכול קדשים קלים בכל הרואה, כי על העינים מקבלים שכר לדורות.

*

במדרש (פט, ג) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו זה יוסף ולא פנה אל רהבים על ידי שאמר לשר המשקים זכרתני והזכרתני ניתוסף לו שתי שנים אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו, והקשו המפרשים שלכאורה יש כאן חוסר ביטחון בה', ואיך יצדק לקרוא עליו את הפסוק, אשר שם ה' מבטחו, ותירץ אַזמו"ר הרה"ק מוואַרקי זי"ע, שאדרבא זה מורה על גודל בטחונו בה', שאף השתדלות קטנה כזו, אשר לכל אחד נחשב כדבר המתחייב, ליוסף הצדיק, בגודל מדריגתו בביטחון, גם זה נחשב לחיסרון, וזהו אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו.

הרה"ק ר' ישראל אברהם בן הרבי ר' זושא זי"ע היה אוסף ממון לצדקה, וכך היה אומר, אני אינני כמו אבי, כי הוא ז"ל בטרם נכנס לעיר ידע לומר כמה מעות יקבל שם, ואילו אני איני יכול כזאת, לדעת מקודם את הסכום, אבל לפחות דבר זה בידי, אשר לאחר מעשה בצאתי את העיר, יודע אני שזה הסכום שהייתי צריך לאסוף שם...

הרה"ק ר' שלמה מקארלין בצעירותו היה עני גדול, כששאלו ממה מתפרנס אמר שיש לו שני קיעה"ן שמהם פרנסתו, וכל השומע הבין שיש לו שני פרות שמתפרנס מהם על ידי מכירת החלב, ואח"כ הסביר, כי השני קיעה"ן הם, 'כי' בו ישמח לבנו 'כי' בשם קדשו בטחנו.

הרה"ק מקאוולא (בן הרה"ק ר' מרדכי מנעשכיו) אמר על זה המאמר, די צוויי קיען איז צי פעט פאר מיר, מיר האבן אנדערע צוויי קיען, חסדי ה' 'כי' לא תמנו 'כי' לא כלו רחמיו. כלומר שאין ביכולתו לומר שהוא במדריגה גדולה זו של בטחון, אבל יודע הוא ומכיר כי הכל הם חסדי ה'.

הרבי ר' בונם זצלה"ה מפרשיסחא, אמר על הפסוק, רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, שבפשיטות, אינה מובנת הרבותא, שעצת ה' היא תקום נגד מחשבות בשר ודם, הרי זה פשיטא, אלא הפירוש הוא,

שמחשבות האדם המה המקימין עצת
ה'.

המלכות, בזה עצמו נתגדל. וזהו ועצת
ה' הוא תקום.

ויובנו דבריו בהקדם דברי האוה"ח
הק' פר' ויגש, עה"פ ועתה אל תעצבו
ואל יחר בעיניכם וגו', וקשה למה
כפל לומר אל תעצבו, ואל יחר וגו'.
אלא פירושם של דברים, שיוסף אמר
יודע אני כי עתה אתם נעצבים על
המכר, ועוד זאת כואב לכם בלב, כי
אמרתם, ונראה מה יהיו חלומותיו
וגו', ולמטרה זו מכרתם אותי, ולבסוף
בזה עצמו שהשליכו אותו אל הבור,
גרמו לעצמם, כל התגלגלות הענינים,
עד שהיו זקוקים להשתחוות לו, וזהו
ואל יחר בעיניכם. שלא יכאב לכם
דבר זה. כי למחיה שלחני וגו'.

ויש ווארט נפלא בפר' ויחי, ויראו אחי
יוסף כי מת אביהם, ויאמרו לו
ישטמנו יוסף וכו' ויוסף השיב להם,
אל תיראו כי התחת אלהים אני, ואתם
חשבתם עלי רעה, אלוקים חשבה
לטובה. ומבואר בספרים, שיוסף אמר
להם, מה לכם עוד לפחד ממנו
שאנקום מכם, התחת אלוקים אנוכי,
בתמיה. הרי אתם בעצמכם כבר
ראיתם שאין בכח האדם לעשות
מאומה בלתי ציווי ה'. והא ראי', אתם
חשבתם עלי רעה, וזרקתם אותי לבור,
ואלקים חשבה לטובה. ואין לכם
לפחד כלל.

*

ובזה יתבארו דברי הרר"ב, שלא זו
בלבד שאין במחשבת האדם כח
למנוע את עצת ה', אלא אדרבא הם
המה המקימין עצת ה', כלומר שהן
בעצמן הסיבה, שמוליך אל המטרה
שעצת ה' היא תקום. כמ"ש שבזה
שהכניסו את יוסף לבור, למנוע ממנו

וירא יוסף וגו' וטבח טבח והכן כי אתי
יאכלו האנשים בצהרים. ובמדרש
רבה (צב ד) דרשו אין והכן אלא שבת,
ועל פי פשטות דברי המדרש הסעודה
היתה בשבת, (ובתנחומא משמע שרק
ההכנה היתה בשבת).

ובענין קדושת מאכלי שבת מסופר, שאחר הסתלקותו של הרה"ק ר' מנחם מענדיל מרימנאב נסע תלמידו הרה"ק ר' הערש'לע מרימנאב זי"ע, לשבות שבתו אצל הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק, והוא עדיין לא נתפרסם בגדולתו באותו שעה, על כן בהכנסו בין החסידים הממתינים לקבל שלום מן הרבי, עמד בשורה בין כל העם, ובהכנסו בקודש פנימה, הושיבו הרבי לידו, וכל החסידים ראו כן תמהו, על גדולת האברך ההוא.

וכן בשבת קודש בעת עריכת השולחן בש"ק, שוב הושיבו על ידו, ובאמצע הסעודה של שב"ק ראה הרה"ק ר' צבי איך שהרה"ק מסטרעליסק ממעט באכילה, ובטעמו מעט ממאכל הקאש"ע דחק את הקערה ופסק מלאכול, אזי פתח ואמר לרבי, מדוע לא תאכלו הלא ראיתי את מורי הקדוש שאכל בש"ק יותר מבחול, כמובן שמיד עלתה עליו חמת החסידים על אשר יהין לבוא בשאלות ולומר מוסר לרבים, אבל הבינו שאחר

שהרבי מכבדו כל כך, הרי זה למעלה מהשגתם, אזי השיב לו הרה"ק מסטרעליסק מה עלי לעשות, אין אנו יכולין לאכול. השיב לו ר' צבי, מורי הקדוש גם היה לו קשה לאכול אך היה מתפלל בימות החול שיהיה ביכלתו לאכול בשבת קודש. אז הרים הרה"ק מסטרעליסק את עיניו והסתכל בפניו של הרה"ק מרימנאב ואמר לו באם היה לנו משמש כדוגמת שהיה לרכבם הקדוש אזי גם אנחנו היינו יכולין לאכול.

אז אמר לו הרה"ק ר' צבי ג' תורות בעניני מאכלי שבת, ואחד מהם היה עה"פ ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום וגו' פירוש כי בתוך מאכלי שבת נמצא קדושת השבת, ועל כן, הכניסו קדושת השבת אל תוך עצמיכם, וזהו אכלוהו היום, שתכניסו לתוך מעיכם את היום כלומר את קדושת יום השבת. וכאשר שמע הרה"ק מסטרעליסק אלו הדברים. קירב בחזרה את הקערה, עד שאכל את כל הקאשע.

סעודה שלישית פרשת מקץ תשפ"א – בארא פארק

הגיע דרכו, ואמרו כולם הננו לך לעבדים, ויוסף הוא השליט.

כ"ק אַזמו"ר זצלה"ה ביאר שזהו באמת הענין שיוסף ירד למצרים, שכן מצרים היה מקום גרוע מאד, ובשר חמורים בשרם, והיה צריך הכנה לבואם של כלל ישראל, שמשם יזכו לילך לקריאת ים סוף ולקבלת התורה, ויוסף הצדיק על ידי שירד לעומק קליפת מצרים וכבשו כולו תחת ידו, עשה בזה הכנה לכלל ישראל שיוכלו לעמוד נגד תועבות מצרים.

והקשה דלכאורה צ"ב מה צריך הכנה לזה, הלוא זה מג' עבירות שהם ביהרג ואל יעבור, וביאר דעד שבא יוסף הצדיק, לא היו יכולים ע"פ דרך הטבע לשבור את כח היצר ולעמוד בנסיון גדול כזה, ויוסף היה הראשון שהצליח בכך, ואחר שכבר נשבר כח היצר פעם אחת, יותר קל לכל אחד ואחד לנצחו, ובזה נעשה עזר לכל ישראל, עכד"ק.

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר. ובמדרש, (פט, א) קץ שם לחשך (איוב כח) זמן נתן ליוסף, כמה שנים יעשה באפילה בבית האסורים, כיון שהגיע הקץ חלם פרעה חלום ע"כ. ובספה"ק למדו מדברים אלו, שהקדוש ב"ה אינו מביא חושך לאדם, אלא אם כן הקדים תרופה למכה.

והנה ביוסף הצדיק, אחר שבפרשת וישב ראינו שהתחיל אצלו ירידה גדולה, שבתחילה עזב את בית אביו וירד למצרים, ושם נמכר לבית פוטיפר, והמשיך סאת יסוריו בעלילה שדרכה הגיע לבית האסורים, וכך עבר מצרה לצרה. ועתה בפרשה זו אנו כבר רואים את הקץ לחושך, ומתחיל להאיר, תחילה הוצאתו מבית האסורים, ואחר כך עלותו לגדולה עד שנעשה מלך למצרים, ועל פיו ישק כל דבר, עד שכל ההשפעה למצרים

ובפר' ויגש, ביאר כבוד אאזמו"ר
זצללה"ה עה"פ ואת יהודה שלח וכו'
להורות לפניו גשנה ופירש"י שם
לתקן לו בית תלמוד, ולכאורה צ"ב,
הרי יוסף כבר היה שם, ומה לנו עוד
לשלוח את יהודה לעשות הכנה
להבאת כלל ישראל, אלא הביאור
הוא, שיוסף עמד בנסיון קשה שע"פ
טבע אי אפשר לעמוד בו, נמצא
דהעבודה של יוסף הצדיק הוא
במסירת נפש ממש, ויעקב אבינו אמר
לנפשו שעבודה כזו א"א למסור לכל
ישראל, כי הוא דרך רק ליחידי סגולה,
שהם במדריגה גבוהה, ולכן שלח את

יהודה לעשות ישיבה ללימוד התורה,
שזה דבר השווה לכל נפש, ע"כ.

ואולי אפשר להוסיף על כך, דוודאי
יוסף נתן את עיקר הכח לעמוד
במצרים, אבל כדי לזכות ולקבל את
ההשפעה מעבודתו של יוסף, זה רק
למי שיש לו שייכות לתורה, וזהו
לתקן לו בית תלמיד שבזה כל אחד
יוכל לזכות להשפעתו של קדושת
יוסף. ובזה יתבאר לנו, למה אחר
שכבר צריך את בית התלמיד אשר
ליהודה, עדיין צריכים לעבודתו של
יוסף הצדיק.

קידושא רבא פרשת וישב תשפ"ב לפ"ק

ידעתי את המחשבות, דאין שום אדם יודע מחשבות הטמונות בלב איש, והחשיב הקב"ה יותר את מעשה יהודה, וממנו הוא בורא אורו של משיח. עכד"ק.

ולא נתבארו בדבריו הק' את מחשבת יהודה, ומה גודל החשיבות בזה, והנה תלמידו הרה"ק ר' שמואל שינאווער זצ"ל, בעל רמתיים צופים על תנא דבי אליהו, (בספרו נרשמו תורות רק על הפרקים הראשונים, ובסוף הספר יש קונטרס שלם של סיפורי צדיקים עובדות נפלאות שנכח בהם, נראין הדברים שהספר נועד מלכתחילה להיות למוצאי שבתות, שבו נהוג ללמוד תנא דבי אליהו וכן לספר סיפורי צדיקים, על כן באו יחדיו) בספרו (פ"ה סימן נ"ז) ביאר את הדברים, שיהודה בהיותו מלך עליהם, בודאי היו דבריו נשמעים, והיה ביכולתו לפטור את יוסף ולהשיבו אל אביו, וחשב בדעתו שלגודל חטאו כבר אין מועיל עבורו שום תשובה. על כן חשב אולי יקים ויעלה אותו אחד

ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדולמי ושמו חירה (לח א). במדרש רבה (פה, א) רבי שמואל בר נחמן פתח, כי אנוכי ידעתי את המחשבות. שבטים היו עסוקים במכירתו של יוסף, ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח לו אשה, והקב"ה היה עוסק בורא אורו של מלך המשיח.

מרן הרבי ר' בונם זי"ע בקול שמחה ביאר את המדרש, דבפשטות נראה דכל השבטים ויעקב היו עסוקים בצום וצעקה לה', השבטים בשביל מכירת יוסף, וגם יוסף על מכירתו, וגם יעקב התאבל על בנו, והיו מתפללים לה' בכל לבם ובכל נפשם.

ויהודה היה עסוק ליקח אשה. ולעיני בשר נראה, כי הוא אינו באותו דרגא כמוהם, שכן עסוק הוא בנשיאת אשה, ואינו משתתף בצער של המכירה. אף על פי כן מגלה לנו המדרש, כי אנוכי

מזרעו, על כן היה עסוק ליקח אשה. ומחשבה זו יקר בעיני הקב"ה, על כן בורא מזה את אורו של משיח.

כשהגיעו הדברים לפני הרה"ק מקאצק זי"ע, אמר שלא יתכן לפרש כן דברי הר"ב זי"ע, שיתייאש האדם מתשובת עצמו, וישאיר התיקון לבניו, אלא וודאי הכוונה שהתחיל מחדש לעבוד את ה', והתחיל מן המצוה הראשונה שבתורה, עכת"ד.

בין כך ובין כך, הצד השווה שבהם, הוא ענין המרירות, שמחמת העבירה אין מוצא מקום לעצמו, שזה דבר ידוע במשנתו של הרבי ר' בונם זי"ע, וכדברי השפת אמת בפרשה דידן (תרס"ד) בשם זקינו החידושי הרי"ם, על פסוק הילד איננו ואני אנה אני בא. כי תשובה שלימה הוא, כשאינו מוצא

לו שום מקום ומציאות בעולם ע"י החטא. ובשעה שהבעל תשובה יודע שעל ידי החטא אין לו מקום, אז השי"ת נותן לו מקום חדש, וזהו ושמתי לך מקום. אבל אם הוא סומך על כך מלכתחילה, עד שחושב שאין חסרון כ"כ בחטא מכיון שיש תשובה, אז אינו קולט כלל עכ"ד.

ואח"כ גדול ההתחזקות, אחר שכבר הבין האדם שהפסיד הכל, אין נותן לייאוש לקנות שביתה אצלו, אלא מתחיל מחדש, מבלי הבט על העבר, וזה הוא דבר גדול מאד, ומזה בורא הקב"ה אורו של מלך המשיח.

יה"ר שנזכה להתחזק ולעבוד את ה' מתוך שמחה ובמהרה ניגאל ברחמים אמן.

סעודה שלישית פרשת וישב תשפ"ב לפ"ק

עטרת תפארת לעמוסי בטן. וענין החידוש הוא ע"י שנתמעט אורה בכדי שתתחדש אח"כ ביתר שאת, וזהו ג"כ בעבודת האדם, כי לאחר שעבר היום, והאדם חושב מה הוא, ומה עבודתו, ואז צריך להתחיל עבודתו מחדש, עובדות חדשות ומלחמת היצר מחדש, כאילו לא עשה עד הנה כלום.

ובבני יששכר (כסלו טבת ג, י) מביא שאמרו המקובלים, על פי הכתוב (ירמיה ד ג) נירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוצים, שמי שזורע בלא הקדמת חרישה, נעשה מכל עבודתו קוצים, וזה רומז שהתורה שהאדם עוסק בה בעודו רשע, חלילה מוסיף כח לסט"א, אך בוודאי כוונתם הוא דוקא בעוסק בתורה בלא שמתחרט על העוונות, וכדמרגלא בפומיה דרבא (ברכות יז, א) שלא יהא אדם קורא ושונה ובוועט וכו'. אבל אם מעתה מודה ועוזב ומתקרב אל התורה, אפילו לא טיהר עדיין גופו ונפשו

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם.

בספה"ק בית אהרן, 'והוא נער', שבעל עת היה בבחינת נער, כי כוחו של יוסף היה בהתחדשות מתמדת, וזהו הביאור בפסוק, נער הייתי גם זקנתי, שגם בעת זיקנה צריך כל פעם להתחדש, כמו שכתוב תתחדש כנשר נעוריקי. וכדברי רש"י בתהילים (קג, ה), כנשר הזה שמחדש כנפיו ונוצה משנה לשנה, ע"כ. דהיינו כי יסוד של התחדשות הוא להסיר הנוצות הישנים, כלומר לשכוח לגמרי את העבר, ולהיות עסוק רק עם רצון ה' בהווה.

ולכך נמשלו ישראל ללבנה, שהיא מתחדשת בכל פעם, כמו שאנו אומרים בברכת הלבנה שתתחדש

מחלאתם אשר קיבלו על ידי חטאתם, אדרבא התורה תלמדהו דעת איך לשוב ולטהר נגעי נפשו וגופו.

וזה נרמז בחנוכה, כי חנוכה הוא מלשון 'חנוכת המזבח' שהוא ענין התחדשות, שישוב האדם אל ליבו לעסוק בתורה, אף שלא תיקן עדיין את העבר, ובלבד שיחשוב שעתה מתחיל מחדש, ובזה יתבאר, פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין

בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה, (שבת כא, ב) כלומר אף מה שאי אפשר לתקן בכל ימות השנה, מדליקין בהן בחנוכה, אפשר ע"י כח החנוכה וההתחדשות, שאין חושב על העבר ומתחיל מחדש לעבוד את ה', ולקיים מצוותיו.

יה"ר שנזכה להתחדש ולהוסיף אורה עדי נזכה לערכתי נר למשיחי ב"ב אמן.

אחר הברדלה פרישת ויצא תשפ"ב לפ"ק

בשבוע זה היארציית של הרה"ק ר' ישראל מהוסיאטין זצ"ל, הוא היה נכדו של הרה"ק מרוזין, ואף נקרא על שמו, תחילה התגורר בהוסיאטין ובהמשך עבר לעיר ווין, ואח"כ עלה לארץ הקודש ונסתלק בשנת תש"ט.

בעת עלותו לכהן במקום אביו, טרם כניסתו לעריכת שלחנו הראשון, אמר דבר נפלא, המנהג אצלם היה להיכנס לטיש בלי גארטי"ל, אזי אמר דאי' בגמ' (שבת ט, ב) מאימתי התחלת אכילה, משיתיר החגורה - זה נאמר לגבי הדין שאם כבר התחילו את הסעודה, אין מטריחין אותו להפסיק לצורך תפילת מנחה וכו', ובני בבל היה מנהגם לפתוח החגורה בתחילת הסעודה. - וכה ביאר, מאימתי התחלת סעודה, מתי אפשר להתחיל 'פירן טיש', משיתיר החגורה, שכן החגורה בא להפסיק בין הלב לשאר הגוף, ובזמן דכל האיברים שוים הם בקדושה כל כך עד שאפשר כבר לוותר על החגורה, אזי יכול לנהוג שולחנו.

ויש להסמיך לזה העובדא, שהרה"ק ר' מרדכי מנאדווערנא זצ"ל בימי צעירותו היה ממעט מאד באכילה אבל בימי העמידה הפסיק בהנהגה זו, והתחיל לאכול כרגיל. כאשר שאלו אותו על כך, נענה ואמר, בסליחות אנו אומרים, הנשמה לך ו'הגוף פעלך' וכו', ובהמשך אנו אומרים הנשמה לך ו'הגוף שלך', והביאור בשינוי הוא כך, למרות שהעיקר הוא הנשמה, כי הוא רוצה רק לעשות רצון קונה, וזהו הנשמה לך להקב"ה, אך הרי בלתי הגוף אי אפשר לעשות מצוות, לכן נחשב הגוף כפועל העוזר לנשמה, וזהו והגוף פעלך, ועל כן אנו צריכים ליתן לה כדי מחייתה בלבד, אך כאשר זוכה האדם להפוך את החומר לצורה, אזי כבר גם הגוף 'שלך', ואז אין צריך יותר להסתגף באכילה.

פעם שאל אחד את רבנו, כנראה שזה היה כבר בעיר ווין, מה זה שקוראים אותו בשם 'וואונדער ראבינער', [רב עושה פלא] ענה לו רבינו, הנה יש 'רב עיר' שזהו המושל על עירו, ויש 'רב מדינה', והוא מושל כבר על כל המדינה, ואילו 'וואונדער ראבינער' זהו המושל על עצמו...

דרכו בתפלתו היתה בפשטות מלבד בחג הסוכות שבו האריך ועמד בדביקות שעות ארוכות בעבודת הנענועים, כאשר שאלוהו מפני מה מאריך כ"כ בזה, הלא אף לפי כוונת האריז"ל אין צורך באריכות גדולה כזו, ענה אכן כך, אך יש לי בקבלה כוונות נוספות מהמגיד ממעזריטש זי"ע.

והנה לכאורה לא מצינו כוונות נוספות מהמגיד, אלא כל דבריו בכתביו הם על דרך העבודה, ודיבוריו בענין הנענועים הוא לחבר את הלב לאבינו שבשמים, ובדרך אפשר, שהמכוון בזה, שלא די לו רק לכווין את כוונת האריז"ל, אלא יש לקיים דברי המגיד המורה ובא איך לחבר את הלב, וזה אורך זמן.

ואכן כבר מצינו אצל המגיד הרה"ק הרבי רבי בער זי"ע שאחד שהיה נוהג להתפלל על פי כוונת האריז"ל, ראה איך שהמגיד שוהה בתפלתו כמה שעות, ושאל את פי קדשו, מפני מה יש להאריך כל כך בתפילה, הלוא הוא גם כן מתפלל על פי כוונות האריז"ל, ובכל זאת אינו מאריך כל כך.

שאלו המגיד, מממה הוא מתפרנס, וענה שנוסע מפעם לפעם ליריד, ומביא משם סחורות, ומוכר אותן בעירו. שאלו המגיד, ואיך אתה יודע בסוף השנה שהשבח יתירה על ההוצאה, ענה הלה שעושה חשבון בביתו לראות סכום פדיונו של השנה, ומחשב הרווח מול כל ההוצאות, ואז רואה איך שהרוויח. שאלו המגיד, אם כן למה לך לטרוח בדרכים ולנסוע על היריד, די לך שתכתוב בביתך את סכומי הרווח וההוצאות, ותדע כמה הרווחת.

התחיל הלה לתמוה, וכי מן הכתיבה גרידא יבוא הרווח, הלוא צריך לנסוע לשם ולקנות בפועל ולסחור, ורק אז יוכל לרשום הרווחים, אמר לו המגיד, דין הכוונות כדין הסחורות, אם לא נמצאים שם אין כל רווח בהם, רק אם תקשור נפשך שמה ויהיה לך שהות לקנות דבר חפץ, אז תרויח בהכוונות וזהו הטעם שצריך האריכות בעת התפלה.

פעם נכנס אליו חסיד, ושפך לפניו את ליבו שיש לו משפט קשה עם גוי, שרודף אותו, אזי ענה לו רבינו, השי"ת יעזור שהגוי יעשה תשובה, האיש תמה ושאל, מה שייך אצל הגוי שיעשה תשובה, השיב לו רבינו אצל גוי תשובה הוא, תצא רוחו 'ישוב' לאדמתו... ואכן תוך כמה ימים שב הגוי לאדמתו, והיהודי היתה לו ישועה.

פעם ביקש כ"ק אצמו"ר זצללה"ה שיחזרו לפניו על חלק מתוכן שיחת הרה"ק ר' אברהם אלימלך מקארלין עם הרה"ק מהוסיאטין, שהיה בשנת תרצ"ט, וזה התוכן: הרבי מקארלין שאל, מדוע לא יתבעו צדיקי הדור שכבר תהיה גאולת ישראל, אחר רוב הצרות שכבר באו על עם ישראל, וקשה כח הסבל. השיב הרבי מהוסיאטין: הצדיקים מתפללין, ואף יכולים להרבות בתפלה, אבל לעמוד בהפצרה ולתבוע 'סי קאן חלילה שאדען' עכל"ק.

כי אכן אין להתעקש עד הסוף אלא צריך להפציר ואח"כ לומר להקב"ה, והטוב בעיניך עשה, וזהו ענין 'נצח והוד' כי נצח הוא להתפלל לשנות הגזירה, והוד זו להודות לרצונו של הקב"ה, וצריך את שתייהם. וכן מצינו אצל אא"ז הרב הקדוש מווארקי זי"ע שאמר בפסח בליל הסדר האחרון, מספר ימים לפני הסתלקותו, על הפיוט שנאנו יאמרו לו. שנאנו לשון שתיקה, מלשון שקט ושאנן. כי באמת בכל דור ודור יש צדיקים שיכולים לקרב את הקץ ולהביא את המשיח, אך הצדיקים שותקים, כי הם רואים אשר הקב"ה שותק, ואומרים לך ולך כו' כל זאת הוא ממך, לכן גם אנחנו שותקים.

בימי מלחמת העולם, כשבאו צבאות הרשע ימ"ש לסיני סמוך לגבולות ארה"ק, היה חרדה ופחד מחשש פלישת הרשעים אל ארץ ישראל, אז עלה רבינו בראש קבוצת צדיקים וחסידים, לקברו של האור החיים הק' ביומא דהילולא דיליה ט"ו תמוז, ההתעוררות שם היתה נורא נוראות, רבנו עמד אחוזו שרעפים זמן רב, פתאום פקח עיניו הק' ואמר 'ער וועט נישט קומען'. כאשר שאלו אותו, מנין לו, אמר בפנים שוחקות, כאשר עמדתי בעיניי סגורות ראיתי את השם המפורש כתוב כסדרו

ומאיר באור גדול, מזה ידעתי שהרשע לא יצליח לפלוש לארה"ק, אלא ינחל מפלה, וכך הוה.

זכותו יגן עלינו ועכי"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

ביהמ"ד דחסידי אמישינאוו בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כסלו תשפ"ב

בעוהש"ת

ברב הדרת כבוד בשמחה רבה ובחדוה עילאה
הננו להודיע לכל באי ומתפללי בית מדרשנו ואנ"ש שיחיו
שב"ק מרץ אדמו"ר שליט"א
בא יבא ברנה בעז"ה לשכון כבוד בתוכנו להשפיע מהודו עלינו
לכבוד **ימי החנוכה** הבעל"ט
מיום ה' פרשת מקץ נר ד' דחנוכה

סדר הזמנים לימי החנוכה

מנחה 5:20.....

מעריב 5:40.....

שחרית 7:45.....

יום חמישי הדלקת נרות חנוכה מיד אחר תפילת מעריב

יום א' ויגש הדלקת נרות חנוכה בשעה 8:30

ואח"כ עריכת השולחן לכבוד זאת חנוכה

מנחה ערש"ק מקץ 4:50.....

עריכת השולחן 9:30.....

שחרית שב"ק 9:15.....

מנחה שב"ק 4:40.....

זמנים לימי החול פרשת ויגש

שחרית 7:45.....

מנחה 3:30.....

מעריב 10:00.....

ליתר פרטים ולקבל הודעות

מהנעשה והנשמע בחצרות קדשנו ושמחות אנ"ש

אפשר להירשם באימעייל amshinov15@gmail.com

לקבלת קהל

אפשר להתקשר לר' שלמה מייזנער 347-585-5477